

Sygn. akt IV Ka 856/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2016 r.

sprawy **T. Z.**

syna Z. i A. z domu Z. (...) roku w C. z art. 288 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 15 września 2016 r. sygnatura akt VI K 57/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. J. G. z Kancelarii Radcy Prawnego w K. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn.akt IV Ka 856 / 16

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Kłodzku oskarżył T. Z. o to, że:

w dniu 29 czerwca 2015 roku w K., woj. (...), na ul. (...), działając umyślnie, dokonał uszkodzenia mienia w postaci samochodu służbowego marki V. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że rozbił w nim dwie prawe szyby boczne, powodując straty o łącznej wartości 590 złotych na szkodę Straży Miejskiej w K., to jest o czyn z art. 288§1 kk.

Sąd Rejonowy w Kłodzku wyrokiem z dnia 15 września 2016r. sygn. akt VI K 57 /16:

I. Oskarżonego T. Z. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu jak w pkt. I zarzutów, tj. występku określonego w art.288§1 kk i za to na podstawie art.288§1 kk przy zastosowaniu art. 37a kk wymierzył karę grzywny

w wysokości 20 (dwudziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych,

II. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 29 czerwca 2015 roku przy przyjęciu, że tej dzień zatrzymania równa się dwóm dziennym stawkom grzywny,

III. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, a to kwotę 598,62 złotych tytułem wydatków poniesionych przez Skarb Państwa oraz kwotę 60 złotych tytułem opłaty.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się oskarżony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy z wyboru.

Apelujący na podstawie art. 444 i 427 § 1 k.p.k. zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 15 września 2016r. sygn. akt. VIK 57/16 w całości.

Na podstawie art. 427 § 1 i 438 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1/. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu za w pełni wiarygodne zeznań świadka W. O. w takim zakresie w jakim są one sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego (okoliczności zatrzymania oskarżonego);

2/. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na uznaniu, że oskarżony składał w zakresie motywów swego działania wyjaśnienia nie wiarygodne , oraz braku ustaleń co do motywów oskarżonego w wyniku , których dopuścił się on zarzucanego mu czynu;

3/. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a to art. 4 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 410 kpk przez uwzględnienie okoliczności przemawiających tylko na niekorzyść oskarżonego i nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy;

4/. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a to

art. 7 kpk, przez przekroczenie swobodnej oceny dowodów i całości zebranego w sprawie materiału dowodowego;

5/. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 53 kk i art. 54 § 1 kk po przez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w sytuacji gdy tej kary w stosunku do młodocianego uczącego się w trybie dzienny nie posiadającego własnych dochodów utrzymywanego przez rodziców, takiej kary stosować w ogóle nie należało , oraz na nie zastosowaniu przepisów art,66 i innych kk traktujących o warunkowym umorzeniu postępowania.

Na zasadzie art. 427 § 1 i 437 § 1 k.p.k. skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie wobec oskarżonego warunkowego umorzenia postępowania z nałożeniem stosownych obowiązków w okresie próby, a nadto o zwolnienie oskarżonego w całości od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych z uwagi na jego sytuację majątkową.

Nadto o orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego ustalając koszty obrony oskarżonego w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 840zł.

Sąd Okręgowy zważył co następuje;

Apelacja jest całkowicie bezzasadna.

Błędnie apelujący zarzucił obrazę różnych przepisów procedowania oraz prawa materialnego.

Wbrew oczekiwaniom autora apelacji kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku jednoznacznie potwierdziła, iż Sąd Rejonowy poczynił w sprawie jedynie trafne ustalenia faktyczne, które oparł o prawidłowo przeprowadzone i ocenione dowody. Zarzuty obrazy przepisów art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk 7 kpk i art. 410 kpk są chybione, skoro wyrok oparto o całokształt ujawnionych na rozprawie dowodów, zaś wnioski końcowe o sprawstwie oraz zawinięciu oskarżonego w przypisanym im zakresie mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można

im zarzucić dowolności i kryteria art. 7 kpk spełniają w całości. Uzasadnienie pisemne wyroku zawiera prawidłowy wywód logiczny, odpowiada wszystkim wymogom art. 424 kpk, w tym także w zakresie wymiaru kary, wobec czego Sąd Odwoławczy aprobuje je w całej rozciągłości.

Z uzasadnienia apelacji nie sposób wnioskować, na czym miałyby polegać obraza art. 4 kpk. By postawić skutecznie zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk należy wykazać zaistnienie w materiale dowodowym co najmniej dwóch odmiennych, ale jednocześnie równoważnych wersji dowodowych, przy czym żadnej z nich nie można wykluczyć przy zastosowaniu kryteriów z art. 7 kpk, a mimo to sąd orzekający przyznał prymat wersji niekorzystnej dla oskarżonego. Taka sytuacja przecież nie występuje w niniejszej sprawie. Apelujący także nie wskazał, które dowody pozostały poza sferą rozważań sądu I instancji, przez co nie zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności sprawy.

W szczególności Sąd I instancji szczegółowo, wyczerpująco i prawidłowo, uzasadnił powody odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego co do wskazywanego przezeń powodu dokonania wybicia szyb bocznych w radiowozie Straży Miejskiej w K., tj. oskarżony miałby się obawiać pobicia przez nieznaną mu osoby i „dla wezwania pomocy” wybił owe szyby. Słusznie Sąd uznał niewiarygodność owej linii obrony, co uzasadnił infantylnością wyjaśnień, pozbawionych logiki i zdrowego rozsądku. Trafnie tu Sąd eksponował, że przecież krytycznej nocy oskarżony nie tylko znalazł się pod siedzibą Straży Miejskiej, gdzie mógł prosić o pomoc, ale tego nie uczynił. Nadto po wybiciu szyb w radiowozie do oskarżonego wyszedł funkcjonariusz Straży świadek W. O., którego oskarżony nie prosił o udzielenie pomocy i ochrony ale zbiegł z miejsca zdarzenia. Po chwili oskarżony powrócił pod siedzibę Straży i podjął wybijanie trzeciej szyby w radiowozie. Podczas kolejnej interwencji świadka oskarżony zachowywał się agresywnie i wulgarnie, które to zachowania przeczą rzekomemu poczuciu zagrożenia oraz poszukiwaniu pomocy. Oczywiście trafnie wskazał Sąd I instancji, iż faktyczną motywację oskarżonego stanowiła zwykła chęć dewastacji mienia, wynikła z nadużycia alkoholu. Apelujący kwestionując to stanowisko celowo pomija, że oskarżony najpierw samowolnie opuścił ośrodek terapii uzależnień w K., w K. spędzał czas na picciu alkoholu w nieznanym sobie towarzystwie, po czym krytycznej nocy, będąc w stanie silnego upojenia alkoholowego (0,43 mg/l w wydychanym powietrzu) dokonał przypisanego mu umyślnego uszkodzenia mienia. Zatem to nie stan zagrożenia oskarżonego lecz zamiar uszkodzenia mienia stanowił faktyczną motywację oskarżonego.

Trafną pozostaje przyjęta kwalifikacja prawna czynu z art. 288 § 1 kk, równie prawidłową oceną stopnia społecznej szkodliwości jako znacznej.

Jakkolwiek kwestionował apelujący ustalenia faktyczne wyroku, w tym sprawstwo oskarżonego, to we wniosku końcowym nie domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy celem jej ponownego rozpoznania, ale zmiany przez warunkowe umorzenie postępowania (prawidłowy wniosek powinien brzmieć o uchylenie wyroku i umorzenie postępowania art. 437 § 2 kpk).

Choć wprost wskazał Sąd I instancji na niezastnienie w sprawie przesłanek do warunkowego umorzenia postępowania w rozumieniu art. 66 § 1 kk, to apelujący ze znanych tylko sobie powodów nie chce zaaprobować słuszności argumentów, zawartych w pisemnych motywach (na k.5-6).

Powtarzając za Sądem Rejonowym, dla zastosowania art. 66 § 1 kk koniecznym jest m.in. uznanie, iż wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości. Natomiast argumentacja apelacji nie podważa skutecznie oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, której miernikiem pozostają wyłącznie okoliczności przedmiotowo- podmiotowe czynu, wymienione w art. 115 § 2 kk, a nie dotyczące osoby sprawcy, jak wskazywane w apelacji - młodociany wiek sprawcy, jego niekaralność sądowa, poddanie się terapii, podjęcie studiów czy naprawienie szkody. Na przeszkodzie warunkowemu umorzeniu postępowania stoją także negatywne właściwości i warunki osobiste oskarżonego oraz jego dotychczasowy sposób życia, które nie uzasadniają przypuszczenia, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Pomimo młodego wieku oraz deklarowania kontynuowania nauki uwzględnić należy, iż oskarżony dotychczas wagarował, brał narkotyki, skutkiem czego sąd rodzinny nałożył w 2014r. na oskarżonego obowiązek leczenia odwykowego (vide wywiad kuratorski k. 32, wyjaśnienia k. 20), zaś przedmiotowego czynu dopuścił się bezpośrednio

po samowolnym opuszczeniu ośrodka terapeutycznego, po czym doprowadził się do stanu znacznej nietrzeźwości. Wskazane okoliczności niestety negują pozytywnej prognozie kryminologicznej.

Status sprawcy młodocianego z powyższych przyczyn nie ma żadnego znaczenia i warunkowego umorzenia nie uzasadnia.

Wymierzona kara grzywny stanowi odpowiednią reakcję karnoprawną na czyn oskarżonego, to kara najłagodniejszego rodzaju i relatywnie niska. Mimo że oskarżony deklaruje kontynuowanie nauki i pozostawanie na utrzymaniu rodziców, to jednak w okresie wakacyjnym 2016r. miał podjąć pracę zarobkową (wywiad k. 31), jest osobą młodą i zdrową, zatem może pozyskać środki na spłatę grzywny a także kosztów sądowych. Tak więc o obrazie przepisów art. 53 i art. 54§ 1 kk mowy być nie może.

Z przytoczonych względów zaskarżony wyrok jako trafny należało utrzymać w mocy.

W pkt. II wyroku Sądu Okręgowego niestety błędnie – uwzględniając wniosek obrońcy zawarty w apelacji oraz na rozprawie odwoławczej w dniu 20.12.2016r. - zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy radcy prawnego T. G. koszty nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym. Obrońca na tym etapie sprawy występował z wyboru a nie z urzędu, jak to wskazał w apelacji.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk uznając, iż względy słuszności uzasadniają zwolnienie oskarżonego od ich ponoszenia.